

Leeg

Vakantie is mooi. Niet alleen voor hen die naar prettiger oorden vertrekken, maar zeker ook voor de thuisblijvers. De Leidse straten liggen er vredig bij, soms bijna geheel ontdaan van auto's. Files zijn er niet. In de winkels sta je nooit lang in de rij en als je 's avonds een fietstochtje maakt, waan je je alleen op de wereld.



Een ander vakantiefenomeen is dat er ineens overal zonderlingen verschijnen, individuen die je de rest van het jaar nooit ziet. Mannen met gekke lange baarden, in zichzelf mompelende vrouwtjes, ventjes die heel lang naar iets onzichtbaars op de grond staan te staren, kerels die heel luid klassieke liederen zingen. Het lijkt wel of zij nu pas hun plekje op straat durven te claimen. Zelfs de vermaledijde zeemeeuwen zijn onder de indruk van de lege stad. Nu er weinig voor hen te halen valt, lijken ze zich terug te trekken in de kuststrook waar ze horen. Daar hangen ze de piraat uit op het Wassenaarse strand, waar ze bij badgasten uit de hand eten of op een paar centimeter over hen heen scheren om hap! een stukje brood of een frietje weg te kunnen kapen.

Een lege stad voelt bijzonder aan. Ze doet iets met mens en dier. Met mij in elk geval, ik word er kalm van. En hoe is het met de stad zelf? Ze likt haar wonden en herstelt van tien maanden hectiek. Ze wordt een nieuwe stad, een veilige haven voor iedereen – behalve dan voor zeemeeuwen.